

Nye holdninger i misjonen

Flere av artiklene i dette nummer av *NOTM* signaliserer at norsk misjon stadig er i forandring.

John Gunnar Raens presentasjon av islam i Afrika representerer - med all sin solide saklighet og sitt varme misjonsengasjement - et markant oppgjør med misjonslitteraturens fristelse til fortegning av andre religioner. Tydeligst er dette i Raens beskrivelse av maraboutene, islams hellige menn i Afrika. Populær misjonslitteratur fremstiller dem ofte som vanskelige og vrage, løgnaktige og bedragerske. «Dette er totalt feil oppfatning,» hevder Raen, «selv om den nok er forståelig ut fra det faktum at maraboutene er prestens og misjonærens konkurrent . . . Maraboutene er . . . vanligvis fromme og rettferdige menn, ofte oppfattet som hellige. De lever enkelt og pietistisk.» Den ensidig negative vurdering fra kristne forkynneres side vil lett bli «en effektiv barriere for evangeliet». Kombinasjonen av saklighet, vilje til forståelse og selv-kritisk engasjement er avgjørende for misjonens fremtid.

Dagfinn Solheims oversikt over religionens plass i Kina markerer på sin måte en klar frigjøring fra den negative Kina-informasjon som har dominert i misjonskretser siden frigjøringen. Dette skyldes nok at situasjonen i Kina har bedret seg radikalt for de kristne, men er vel samtidig et positivt tegn på at større og mer variert informasjon forandrer selv inngrodde holdninger.

Johan Skjortnes' rapport fra KV's konsultasjon om ressursfordeling tar opp vesentlige sider av ressursfordelingen. Mye er allerede tilpasset i misjonssammenhengen, men for undertegnede var det interessant å møte den positive behandlingen av et nokså ømtålig tema: den *gjensidige* informasjon mellom giver og mottaker om bruk av midler. Ikke bare at giveren (f.eks. misjonen) skal kreve regnskap av mottakeren (den lokale kirke), men at mottakeren skal ha innsyn i hvorledes givieren disponerer sine ressurser. «Maktfaktoren er der nok framleis etter som det er givieren som fordeler løyvingane mellom kyrkje og misjon. Men i det minste er vi opne for kvarandre.» Ingen vet vel helt hvor denne åpenheten vil føre hen, men er det for optimistisk å tro at fremtidens misjon med naturnødvendighet vil vokse i sin sans for toveis-kommunikasjon?

Notto R. Thelle